

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie skazanego **A. S. (S.)**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 marca 2022 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego

z dnia 20 grudnia 2021 r., VII Ka (...)

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

A. S. został prawomocnie skazany za szereg przestępstw określonych w art. 190 § 1 w zb. z art. 216 § 1 w zw. z art. 11 § 2, art. 31 § 2 i art. 91 § 1 k.k.; z art. 216 § 1 w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 217 § 1 w zw. z art. 31 § 2 k.k. Za każde z tych przestępstw i za ciąg przestępstw wymierzono jednostkowe kary ograniczenia wolności, które stały się podstawą orzeczenia kary łącznej roku ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie; sąd orzekł także o środkach karnych. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z dnia 29 marca 2021 r., zmienił częściowo wyrok w zakresie dodania do podstawy wymiaru kary art. 4 § 1 k.k., w pozostałej części utrzymując orzeczenie Sądu Okręgowego w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, który zarzucił wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenie prawa – art. 7 i art. 410 k.p.k.

Upoważniony sędzia, zarządzeniem z dnia 20 grudnia 2021 r. (VII Ka (...)), odmówił przyjęcia kasacji, wskazując, że została ona oparta na niedopuszczalnych podstawach kasacyjnych (art. 523 § 2 k.p.k.).

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca skazanego, zarzucając:

„1, brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia do zarzutu kasacyjnego, zgodnie z którym w wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 października 2021 miały miejsce: «(...) rażące naruszenia prawa procesowego mogące mieć wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i pominięcie okoliczności, czy wypowiedziane przez A. S. słowa rzeczywiście wywołały u pokrzywdzonego przekonanie, że zostaną spełnione. (...)»», a jedynie zacytowanie jego treści,

2. brak wskazania czy w przypadku wystąpienia przesłanek z art. 439 k.p.k. i skazania na karę wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania powyższy zarzut również mógłby zostać analizowany przez Sąd Najwyższy i zostać uznany za rażące naruszenie prawa procesowego”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie jest oczywiście bezzasadne i nie mogło stanowić podstawy do uchylenia czy zmiany zaskarżonego zarządzenia.

Obrońca skazanego w ramach pierwszego zarzutu odnosi się – niezasadnie przy tym – jedynie do treści uzasadnienia zaskarżonego zarządzenia, pomijając w ogóle kwestię podstawy podjęcia decyzji o odmowie przyjęcia kasacji. W zażaleniu nie podjęto natomiast nawet próby wykazania, w świetle prawidłowo powołanego w zarządzeniu art. 523 § 2 k.p.k., że wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia jest jednak dopuszczalny.

Stosownie do art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenia

tego nie stosuje się jedynie w wypadku kasacji wniesionej z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k., a także do kasacji nadzwyczajnej wniesionej przez jeden z podmiotów szczególnych wskazanych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). **Uregulowanie to obowiązuje w polskim porządku prawnym już od ponad 21 lat** (od 1 września 2000 r.) i obrońcy, jako profesjonalnemu reprezentantowi strony, powinno być znane i powinien je respektować przy wnoszeniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W tej sprawie, pomimo tego, że wobec skazanego została orzeczona kara ograniczenia wolności kasacja nie jest wniesiona z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a jest oparta na innym rażącym naruszeniu prawa, które to zarzuty – z uwagi na jednoznaczną treść art. 523 § 2 k.p.k. – są w tej sprawie niedopuszczalne.

Z kolei drugi z podniesionych zarzutów jest w okolicznościach tej sprawy niezrozumiały. W tej sprawie, z uwagi na orzeczoną karę, nie było jakichkolwiek podstaw do tego, by rozważać, jakiego rodzaju zarzuty można by podnieść w kasacji, gdyby orzeczono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Na marginesie powyższych rozważań wskazać należy, że Sąd Najwyższy w utrwalonym i jednolitym orzecznictwie od lat już wskazuje, że **sporządzenie i wniesienie niedopuszczalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez obrońcę z urzędu nie daje podstawy do przyznania wynagrodzenia za taką czynność, albowiem Skarb Państwa nie może ponosić finansowych skutków podejmowania przez podmiot fachowy czynności prawnie niedopuszczalnych** (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 lutego 2005 r., IV KK 418/04; z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 98/07; z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KK 271/08; z dnia 14 października 2009 r., V KK 283/09; z dnia 28 listopada 2012 r., III KK 313/12; z dnia 3 lutego 2014 r., III KK 313/12; z dnia 16 listopada 2015 r., II KK 310/15; z dnia 8 listopada 2018 r., II KK 409/18; z dnia 9 maja 2019 r., III KK 86/18; z dnia 9 lipca 2020 r., I KK 93/20). Sąd Okręgowy w C. powinien pogląd ten uwzględnić w swoim orzecznictwie w przypadkach takich, z jakim mamy do czynienia w tej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

